

Lenkeyek Gömörben és Egerben

Mielőtt a fent említett témát kezdenénk elemezni, ismerkedjünk meg a Lenkey családdal. Ila Bálint így ír róluk és a nevüket adó településről.

„Nenke területe a Sajó menti Keszi-törzsi szállásföldhöz tartozott és legkorábbi lakosai is e törzstörzsedék elemeiből kerültek ki.

A királyi várgazdaság megszervezése után a gömöri várispánsággal függő viszonyba kerültek. Szolgálatuk minőségét nem ismerjük. A XIII. század végén maga a társadalmi fejlődés állítja vissza részükre az eredeti szabad állapotot és a Lenkei-(Nenkei-) nemzetség minden felszabadító oklevél nélkül a királyi szerviensek, illetve a nemesek rendjébe jut.

...Területét (Sajólenke) 1232-ben, a Sajókeszi határjárásban, név nélkül Hubóval együtt udvarnokföldként említik. Forrásainkban a neve először 1323-ban jelenik meg (Recske és Keszi határjárásban szomszédos „terra”), az egyszerű személynévi névadás („Nenke” Árpád-kori magyar személynév. 1298-ban például a Balognembéli Oth fia Henrik serviensét Nenkének nevezik. A név a XIV. századtól többé nem használatos, talán ennek következtében tért át a köznyelv a könnyebben kimondható és ismert Lenke névre.) azonban azt mutatja, hogy a név már korábban is élt.

...A Lenkey-nemzetség nagyon elszaporodott, és a határt saját ekéivel művelte. (Tehát a Lenkey családot is az úgynevezett hétszilvafás nemesek közé sorolhatjuk, akiknek nem voltak jobbágyaik. Nemesi kiváltságaikból csak a „kutyabőr” maradt.) A török alatti nagy ínség idején zálogjogon megyebéli armalista nemesek is részeseket szereztek benne (Sajólenkén)... A XVI. századtól református község, előbb Kerepechez, majd Sajókeszihez tartozott.¹

Forgon Mihály szerint „Még az 1549-i összeírás is csak „Nenkey” néven említi őket, amikor Nenkey István, Miklós, Urbán, Tamás, Márk, Miklós, Zsigmond és Gáspár éltek a családból. Nenkey Miklós 1566–67-ben szolgabírája volt megyénknek. 1588-tól már Lenkey néven fordulnak elő az okiratokban.

...A következő században kivált a családból Lenkey Pál, aki 1648-ban esküdt, 1653–1655 között pedig szolgabíró volt. Rákóczi küzdelmei alatt Lenkey János az 1704-ben felkelő gömöri nemesség tizedese volt. Lenkey János, András és Péter szintén mint derék kurucok harcoltak a nemzeti zászlók alatt”.²

A Lenkey család címerét Nagy Iván családtörténeti művében így írta le: „Czímere függőlegesen kétfelé osztott paizs, a jobboldali osztályban két vízirányosan egymás fölött fekvő csíkolat látszik, a baloldali osztályban hátulsó lábain oroslán ágaskodik, első jobb lábával kivont kardot tartva. Ugyanilyen oroslán emelkedik ki a paizs fölötti sisak koronájából is. A pajzsot két oldalról foszladék (barokkos kartus!) veszi körül.”³

A család címerére nézve meg kell jegyezni, hogy egyes ágai más-más címet használtak, de az oroslán majdnem mindenikben előfordul. Lenkey Zsigmond 1661-ben ily címet használ: a paizsban ágaskodó oroslán; sisakdísz: ugyanaz.

Lenkey Pál esküdt (1676–80) pecsétjén ily címer látható: a paizsban csillag, mellette jobbra fordult holdsarló (lebegőben); sisakdísz: kardot tartó kar. A zádorfalusi ág már 1787-ben is a következő címet használja: hasított paizsban egymás felé néző két oroszlán; sisakdísz: növekvő vitéz jobbában kardot tart; vállai felet jobbról, balról csillagtól kísérvé.⁴

De ugorjunk néhány évtizedet. Lenkey Mihály (Lenkey János honvéd tábornok és Lenkey Károly honvéd ezredes, az 1848-as szabadságharc katonáinak nagyapja) Sajólenkéről Lénárddarócra, majd Apátfalvára költözött (a mai Bélapátfalva). 1772. január 12-én Lénárddarócon feleségül vette Bárdos Apollóniát, a helybéli köznemes Bárdos István és Murányi Katalin leányát. Feltehetően e házasságkötés kapcsán tért át a római katolikus vallásra. Az anyakönyvi adatok tanúsága szerint négy fiuk és négy leányuk született.⁵

A négy fiú közül hárman – apjuk példáját követve – a katonai pályát választották. A legidősebb, Károly, aki 1775. február 7-én született Lénárddarócon, a polgári életből – jogi tanulmányokat végzett – került a testőrséghez, ahol 1795. január 21-től 1798. február 2-ig szolgált Borsod vármegye ajánlatára.⁶ Antal huszár ezredesként, Lajos gyalogos kapitányként vonult nyugalomba. Utóbbi Bécsből hozott feleséget, Marianna Wolfot, s 1827-ben megvette a mai Úri u. 19 szám alatti házat (budai vár) báró Eötvös Ignác alkancellártól. Ebben a házban született báró Eötvös József – a Batthyány-kormány kultuszminisztere, *A falu jegyzője* című regény írója – 1813-ban. Lánya, Lenkey Emma dr. Peregriny Elek neves pedagógiai szakíróhoz, az MTA tagjához ment feleségül. Peregriny lengyel menekült család sarja. Apja, dr. Peregriny György Máramaros vármegye főorvosa volt. Peregriny Elek 1849 tavaszán kultuszminisztériumi tanácsos lett. Korábban gróf Andrássy Gyula, a későbbi külügyminiszter, majd Petőfi Zoltán (Petőfi Sándor fia) nevelője. Emma 1850 októberében Csejte határában halt meg a kocsiban három kislányuk szemeláttára tüdőbajban. Ide, az Andrássyak birtokára szerettek volna menekülni Haynau vérbosszúja elől.⁷

A negyedik Lenkey-fivér, Ákos József polgári pályát választott, ügyvéd lett, s Egerben kezdte meg praxisát. Miért éppen Egerben? Mert apjuk, Lenkey Mihály az Egri Papnevelő szeminárium uradalmánál vállalt munkát. 1791-ben provizorként, '92 és '94 között számtartóként, majd 1816-ban gazdatisztként említik a Heves Megyei Levéltárban őrzött okiratok.⁸ Feltehetően az 1790-es években telepedet le családjával Egerben. Erről tanúskodik unokája, Lenkey Károly Egervári Ödönhöz írott levele is.

„Apám úgy jutott a bécsi lakáshoz, hogy a magyar gárdánál szolgálván 1799-ben szabadságra jött haza Egerbe, megismerkedett Keszlerffy Theresia édesanyámmal, 1800-ba otthagyta a gárdát, és anyámat nőül vette, és Bécsbe vitte, hol az ismeretes magyar borkereskedést indította meg, így születtem én Bécsbe 1803-ban február 27-én. A franciák 1805-ben anyámat Bécsből Egerbe szalajtották, ahol mindaddig maradt, míg 1807-ben öcsém, János nem született, aztán ismét Bécsbe mentünk, és 1809-ig, míg a franciák Bécsset újra meg nem látogatták, mire anyám velünk újra megszaladt. Egerbe haza jött, és többé vissza se ment, mert a franciák sok károkat okoztak apám pincéibe, és anyám csak azon volt, hogy a kereskedéssel felhagyjon.”

Közben hadd idézzünk egy kortársat, Franz Graffert a Lenkey-féle bécsi borkereskedésről. „...Mindenki Lenkey-féle borokat akart fogyasztani, mindenki ezekkel kedveskedett családjának, barátainak. A helyiségek a nap minden órájában, főleg a

délutáni és esti órákban teljesen megteltek, vasárnapokon, ünnepnapokon akkora volt a zsúfoltság, hogy a bécsiek sokszor száz szám kényszerültek visszafordulni, mert nem jutottak helyhez... A Lenkey-cég csakis és kizárólag magyar borok eladására rendezkedett be. A Lenkey-féle vállalat a birodalom egyik legjelentősebb cégének számít. (Az üzlet először Trattnerhofban, majd a Singerstrassén volt, végül a Liliengasse egyik patinás öreg házának földszintjét foglalta el. A később oly híressé vált üzlet előbb csak kis boltként létezett, majd kibővült és a választéka egyre növekedett, kimért és butéliás borok árusításával egyaránt foglalkozott. Néhány évvel később pedig saját éttermet is nyitottak.) Ez idő szerint tulajdonosa Lenkey Ákos úr, kiváló neveltetésben részesült, magas képzettségű férfiú, rendkívüli adottságú és fölöttébb szeretetreméltó egyéniség...”⁹

S folytatva Lenkey levelét: „Apám Lenkey Ákos öccsét már 1801-ben felvitte magához, és bevezette a borkereskedésbe, 1810-ben megbízta őt a kereskedés vite-lével, és engedve anyám akarátának, lejött lakni Egerbe, azon tervvel, hogy öccse, Ákos Bécsbe, és apám pedig az országból szedje és küldje fel a borokat, így kívánva folytatni a kereskedést. Így történt tehát, hogy én Bécsben, öcsém pedig Egerben jött a világra. – 1812-ben, míg apám borokat vásárolni volt az országba – megha-sonlás jött létre anyám és apám között – mire apánk hazajött, csak kettőnket talált honn cselédekkel, mert anyánk elhagyott – és szülőihez költözött. Apám elkesere-désébe rögtön mindent dobra veretett, és bennünket felpakolt, és elmentünk Aradra lakni, és így jutottunk 1812-ben Aradra. Öcsém midőn hétesztendős korát elérte, Bécsbe vitetett Ákos nagybátyámhoz, aki őt a Löwenburg intézetbe adta.”¹⁰

Ki volt az az asszony, aki annyira megbántódott, hogy nemcsak a férjét, hanem a két apró gyermekét is eldobta magától? Amint Károly fia fenti levelében is olvas-hattuk, id. Lenkey Károly testőrként szolgálván Bécsben, szabadságra érkezett a szüleihez Egerbe, s itt ismerkedett meg az egri sebész főorvos, Keszlerffy János és Dreszler Anna, Terézia Jozefa Anna Mária nevű leányával, akit a Heves Megyei Levéltár adatai szerint 1780. december 14-én tartottak keresztvíz alá. Egerben volt az esküvőjük is 1800. december 9-én. Házasságukból három fiúgyermek született. Bécsben 1803. február 27-én Károly János Szaniszló, Egerben 1807. szeptember 7-én „Joannes Nepomuk”, azaz Nepomuk János (aki nyilván anyai nagyapja után kapta a Nepomuk János nevet. Ezért olvasható az egri Kisasszony-temetőben található síremléken a Lenkey N. János név), majd ugyancsak Egerben 1809. december 17-én Antal Lajos Bertalan, aki mindössze két napot élt.

A Keszlerffy család korántsem mondhatta magát olyan tősgyökeresnek a vidé-ken, mint a Lenkeyek. Keszlerffy János ugyanis Keszler (Nepomuk) János névvel született 1748-ban. Gimnáziumi tanulmányait Rozsnyón és Győrben végezte, majd a bécsi egyetemen sebészorvosi diplomát szerzett. Heves vármegye sebész orvosává nevezték ki, majd az 1797-es nemesi felkelésben való részvételéért (ahol főhadnagyi rangban szolgált) az év december 15-én magyar nemesi címet kapott I. Ferenc ki-rálytól.¹¹ Ekkor cserélte fel a német hangzású Keszler nevet a magyaros csengésű, magyar nemeshez illő Keszlerffy-re.

Jómódú ember volt Keszlerffy János. Részvény érdekeltsége volt az 1778-ban Parádon, az országban elsőként felállított timsófőző manufaktúránál, sőt 1797–1805 között vezette is ennek a cégnek az ügyeit. Miután a parádi timsótársulatnak az

érdekeltségi körébe tartozott a dédesi vasgyár, 1789-től az ottani vasgyár igazgatói tisztét is betöltötte.

1810-ben a városi összeírás tanúsága szerint, Keszlerffy főorvosnak volt Eger határában (Kocson) 38,5 kapás szőlője, amely 36 urna bort termelt, rendelkezett egy 335 négyszögöles belső telekkel, hadiadója 1 frt 48 krajcár, házadója 3 frt 36 krajcár volt, míg taksája 1 frt 51 krajcárt tett ki.¹² A két fiatal érzelmeinek tisztaságában nem kételkedve tény, hogy e vagyon mellé nagyon jól illett a Lenkeyek ősi nemessége.

Ennyi idő távlatából nagyon nehéz lenne megállapítani a házastársak elhidegülésének okát. Feltehetően a többszöri költözködés, „megfutas” Bécs és Eger között is jócskán adhatott okot vitára, nézeteltérésre köztük, s mély nyomot hagyott – főleg az anya lelkében – a harmadik gyermekük, Antal Lajos Bertalan elvesztése. Ő – mint fentebb már említettük – 1809. december 17-én született Egerben, s mindössze két napot élt.¹³ Tény, hogy a válóper, mely az egri érsekségen báró Fischer István egri érsek előtt folyt, 1817-ig húzódott, és meglehetősen barátságtalan hangnemben folyt.¹⁴ Az viszont nem is szorul bizonyításra, milyen romboló hatással volt a két Lenkey-fivér lelki fejlődésére. Egyetlen idézet Lenkey János 1840. október 22-én Radautz-ból bátyjához írott leveléből.

„Anyánk kapitányi előléptetésem alkalmával írt utoljára, inkább fájdalmasan, mint örömmel nyilatkozott a dologról, és szerencsekívánatot helyett inkább átkot szórt ártatlan fejemre csak azért, mert engem is, mint tudod, Lenkeynek hívnak, és mert nem hagyom drága apámat a sírban sem szidalmazni. (1836. június 19-én hunyt el Budán.) Ennek ellenére minden évben kétszer írok neki anélkül, hogy választ várnék, így szeretném elkerülni, hogy panaszra legyen oka. Mint anyámat szeretem, csak sorsomon és a szomorú körülményeken szánakozom. Isten tartsa meg őt sokáig, és tegye őt a maga módján boldoggá.”¹⁵

De térjünk vissza Bécsbe, a Löwenburg intézetbe. Szilágyi Sándor szerint „Ott is szeretett dolmányban járni, miért gyakran térdepelni kénytetett”¹⁶. Bátyja, Károly, Potemkinnek írott levelében azt olvashatjuk, hogy „...a Löwenburg intézetbe nyerte ifjúkori neveltetését, úgy annyira, hogy az apa megütközésére a magyar nyelvet végképp elfelejtette”¹⁷.

1822-ben bevonult hadapródnak a 33. Bakonyi magyar gyalogezredhez, majd elvégezte (kitűnő eredménnyel) a korneuburgi utászkaris iskolát. 1827-től hadapród a 6. Württembergi huszárezrednél. Ugyanitt 1828. január 28-tól alhadnagy, majd dandársegédtiszt Prágában Hammerstein tábornok mellett. 1832-ben egy éves szolgálatra Bécsbe helyezték át az ezredet, ahol 1832. október 1-én főhadnaggyá léptették elő. 1833-ban Brünnbe helyezték az ezredtörzshöz, ahol gróf Esterházy Vince tábornok dandárparancsnok segédtisztje lett Esterházy haláláig. 1839. április 1-től másodkapitány, 1843. január. 16-tól első osztályú kapitány, századparancsnok.

Közben a bátyja, Károly is befejezte a tanulmányait az aradi minorita gimnáziumban, s 1819-ben bevonult a 2., József huszárezredhez hadapródnak. 1824-ben hadnaggyá, 1829-ben főhadnaggyá léptették elő. 1836-tól százados és századparancsnok. Szlavóniában beleszeretett egy hozzá hasonlóan szegény, de szép polgárleányba, Preidigo Máriába, aki egy postatiszt leánya volt. Miután nem tudta letenni a korban szokásos cautiót, melyet a császári-királyi hadsereg tisztjeinek kellett letenniük nősülés esetén, 1839-ben lemondott tiszti rangjáról és kilépett a hadseregből. Házasságkötése után egy ideig Vukováron élt. Itt született Albin fia és Emma lánya is.

Édesanyja halála után (1845) visszaköltözik családjával Egerbe, s itt gazdálkodik. János (a már említett 1840. október 22-én Radautzból írott) levelében olvashatjuk a következőket: „Emma (a budai várban lakó Lenkey Lajos lánya), kedves kis unokahúgunk nemrég egy aranyos levelet küldött Budáról. Leírja benne elutazásodat Máriádhoz. Biztosított arról, hogy jól nézel ki és vidám vagy, megírta, hogy örült a viszontlátásnak és sajnálja, hogy elmész. Én pedig kétszeresen örültem, mert megemlítette, hogy fiad, Albin is ott volt.” Lenkey Károly ekkor 37, a felesége 19 éves.

Bármennyire isten háta mögötti hely is a galíciai garnizon, ahol Lenkey János 1848. tavaszán a huszárjait gyakorlatoztatja, ide is eljut az európai szabadságmozgalmak szele, sőt Magyarországról is érkeznek levelek, röpiratok. Az ezredtörzs Brzezányban, az ezredesi osztály 2. százada (az élén Lenkey János első osztályú kapitánnyal) Maryampolban állomásozik. Áprilisban Stanislauba rendelik a századot a helyőrség megerősítésére, mert ott is zavargások törtek ki. A huszárok kezdetben rossz néven vették, hogy a civilek is fegyvert viselnek, s időnként össze is akaszkodtak velük, „míg végre vitéz kapitányunk parancsba kiadta, hogy senkit ne merészeljünk bántalmazni, ha mindjárt fegyvert viselne is, mert a lengyeleknek ezen szabadságot ő Felsője adományozta, s nekik magokat fegyverben gyakorolni szabad”¹⁸.

(A Lenkey huszárok és Lenkey János galíciai tevékenységével, hazatérésével külön tanulmányban foglalkozunk.) Kossuth hívó szavára a „Lenkey huszárszázad” 1848. május 31-én a Kárpátokon átkelve hazaszökött a forradalom védelmére. A Hadügyminisztérium vizsgálatot indított ellenük, majd ennek befejeztével „gyors menetben” Verbászra vezényelték a századot a Délvidéken garázdálkodó rácok ellen.¹⁹ A huszárok itt is megállták a helyüket, a szabadságharc idején többen lettek közülük kiképző altisztek, sőt nem egy a tiszti rangig emelkedett.

Lenkeyt október 9-én kinevezték a Lehel huszárok őrnagyává²⁰, majd október 16-án a Nagykőrösön alakuló Hunyadi huszárezred parancsnokává.²¹ Decemberben újra az al-dunai táborban találjuk, ahol Vécsey Károly tábornokkal megakadályozzák az Esterházy Sándor gróf árulása következtében bomlásnak indult sereg szétzüllését.²² Az 1849. március 12-i hadrend mint a Damjanich-féle III. hadtest hadosztályparancsnokát említi, majd március 15-én Kossuth saját kézírású kinevezésével emeli tábornoki rangra.²³ Ő lett a komáromi őrség²⁴, s tíz napra – Guyon megérkezéséig – a vár parancsnoka is. Május végén a Feldunai Hadsereg lovasságát vezette, majd bátyjával, Károlyval és Perczel Mórral közösen szervezték meg a tartalék sereget²⁵, melyből 1849. júliusában alakult meg a Tiszai Hadsereg. Ő azonban hamarosan megbetegedett és a nagyváradi katonai kórházba került. Innét egyenesen vezetett az útja Aradra, majd Világosra, s fogolyként újra Aradra. Őt is hadbíróság elé állították a többi „lázas vezérrel” együtt, de a második tárgyalás után – miközben a hadbíró közölte vele, hogy bárki kaphat kegyelmet, de őt bizonyosan fölakasztják a százada galíciai szökése miatt – szeptember 15-én megőrült, így nem végezheték ki a többi aradi vértanúval. Karl Ernst törzshadbíró jelentése szerint 1850. február 9-én (más források szerint 7-én) halt meg a börtöncellában.

Az ugyancsak Aradon raboskodó bátyja, Károly temettette el az akasztófák tövében megásott sír helyett az aradi katonai temetőben. Hamvait 1936-ban hozták haza, s Egerben, a Kisasszony temetőben helyezték örök nyugalomra. Nőtlen emberként, utód nélkül halt meg.

Keszlerffy Terézia 1845-ben halt meg Egerben. Vagyonát a két fia, Károly és János örökölte. Az idősebb fivér megváltotta öccse örökrészét, s ez módot adott arra, hogy családjával – ekkor még csak két gyermekük volt: Albin és Mária – Vukovárról Egerbe költözzön, s a gazdaságából tartsa el őket. Ezt követően még öt gyermekük született. Vilmos 1846. szeptember 27-én, Károly 1848. július 29-én, Vilma 1850. május 5-én, majd Ilona és Johanna.²⁶

Amikor 1839-ben lemondott tiszti rangjáról, s nyugalomba vonult, úgy gondolta, végleg búcsút mondott a hadseregnek. A sors azonban másképp határozott. Az 1848. márciusi események, a forradalmi lelkesedés őt is magával ragadta, s mint megannyi kortársa, ő is belépett a nemzetőrségbe, s március 18-tól részt vett a nemzetőrök kiképzésében. Május 1-jén a vármegyei közgyűlés beválasztotta az 1848. évi 16. törvénycikk értelmében Heves és Külső-Szolnok megyék Állandó Bizottmányi tagjainak sorába.²⁷

1848. június 19-től Heves megye egyik nemzetőr őrnagya. Augusztustól részt vesz a délvidéki harcokban. December 23-tól alezredes. 1849. január 25-én lemond a tiszti rangjáról. Április 2-től ezredes, a 10. huszárezred (Vilmos huszárok), május 2-től a 13. huszárezred (Hunyadi huszárok) parancsnoka. Június végétől hadosztályparancsnok a 10. hadtestben. A szabadságharc bukása után gyalog indul haza Egerbe, ahol két hónapig bujkál, majd önként jelentkezik a német városparancsnoknál. Aradon először golyó általi halálra ítélik, majd ezt 12 évi vasban töltendő fogságra változtatják. Kegyelem folytán 1853. december 19-én szabadul.²⁸

Kiszabadulása után – mivel saját vagyonát elkobozta a császár – földet bérelt, s azon gazdálkodott. 1861-től az egri ellenzék egyik vezéralakja. 1867-től haláláig, 1874. május 18-ig megyei számvevő, az Országos és a Hevesi Honvédegylet tagja.²⁹

A felesége, Preidigo Mária 1885. október 1-jén Pusztá Taskonyban halt meg a halotti anyakönyvi kivonat tanúsága szerint szívszélhűdésben. Tizzaszalókon temették el október 3-án.³⁰

Hét gyermekük közül kettő, Vilmos és Vilma apró gyermekként (kétéves korukban), Ilona 29 éves felnőtt hajadonként halt meg. Emma burai Böck Bertalan felesége lett, aki Pusztá Taskonyban volt jószágigazgató. Bárdos József adatai szerint kilenc gyermekük született. Leszármazottaik ma is élnek Egerben és környékén. Emma Tiszaburán halt meg 1896. május 24-én. Johanna lányuk Vetrán Istvánhoz ment férjhez, aki Bárdos József adatai szerint fakereskedő volt. A legidősebb fiuk, Albin a szabadságharc idején már katonanövendék volt Nagyváradon, a 74. honvédszászlóalj katonanevelő intézetében. A családi hagyományokat követve huszártiszti pályára lépett. Részt vett 1865-ben Miksa osztrák herceg mexikói expedíciójában, majd 1867-ben Miksa császár kivégzése után nem szállt föl a holttestet szállító hajóra, mint az életben maradt bajtársai, hanem gyalog átment Clevelandbe és felcsapott vadásznak. Állítólag az indiánok ölték meg egy fegyveres összetűzés során. Szülei soha többé nem kaptak hírt felőle.³¹

Károly postatiszt lett, s felnőtt korában Budapesten telepedett le. Öt gyermeke közül Bertalan ajándékozta meg két leányunokával. Ágnesnek (Czagányi Lászlóné) ugyancsak két leánya született. Ő volt az utolsó, aki a leszármazottak közül a Lenkey nevet viselte.

JEGYZETEK:

1. ILA Bálint: *Gömör megye*. 4. köt., 26.
2. Dr. MIHÁLYFALUSI FORGON Mihály: *Gömör-Kishont vármegye nemes családjai*. II. köt., Kolozsvár, 1909, 71.
3. CSIFFÁRY Gergely: *A másik Lenkey*. *Új Hevesi Napló*, 2000. október, 53.
4. Dr. MIHÁLYFALUSI FORGON Mihály: *Gömör-kishont vármegye nemes családjai*. II. köt., Kolozsvár, 1909, 71-72.
5. MERÉNYI-METZGER Gábor: *Lenkey tábornok származása*. *Új Hevesi Napló*, 2001. február, 55.
6. HELLEBRONTH Kálmán: *A magyar testőrsek névkönyve 1760-1918*. Stádium Sajtóvállalt Rt., Budapest, 1940, 236-237.
7. Dr. NĚY Klára Mária – Peregriny Elek dédunokája – által rendelkezésre bocsátott családi emlékiratok, feljegyzések alapján.
8. CSIFFÁRY Gergely: *A másik Lenkey*. *Új Hevesi Napló*, 2000. október, 54.
9. CSIFFÁRY Gergely: *A másik Lenkey*. *Új Hevesi Napló*, 2000. október, 54.
10. Lenkey Károly Egervári (Potemkin) Ödönnek írott, 1868. december 19-i keltű levele. In: Katona Tamás: *Az aradi vértanúk*. I. köt., Szépirodalmi Könyvkiadó, Budapest, 1979, 53-54.
A szülők találkozását illetően feltehetően kiigazításra szorul a fenti adat, s az idősebb Lenkey Károly testőrségből való távozásának időpontját Hellebront Kálmán határozza meg pontosabban. Annál is inkább, mert 1800. december 9-én az esküvőt is megtartották Egerben.
11. ÁLDÁSY Antal – CZOBOR Alfréd: *A Magyar Nemzeti Múzeum könyvtárának címereslevelei*. IV. köt., Budapest, 1940, 481-482.
12. CSIFFÁRY Gergely: *A másik Lenkey*. *Új Hevesi Napló*, 2000. október, 54-55.
13. MERÉNYI-METZGER Gábor: *Lenkey tábornok származása*. *Új Hevesi Napló*, 2001. március, 58.
14. A válóperi okirat Czagányi Lászlóné, szül. Lenkey Ágnes tulajdona.
15. Az eredeti, német nyelvű levelet, mely Czagányi Lászlóné, szül. Lenkey Ágnes tulajdona, Katona Tamás fordította.
16. SZILÁGYI Sándor: *A magyar forradalom férfiai 1848/9-ből*. Pest, 1850, 137.
17. *Lenkey Károly levele Egervári (Potemkin) Ödönhöz*. Eger, 1873. június 6. O.Lt. R. 153. Egervári Potemkin iratok.
18. *Egy Lenkey-huszár visszaemlékezései*. *A Honvéd*, 1869.
19. O.Lt. H. 6. 1848/1534.
20. Közlöny, 1848. október 12., 124. sz.
21. Közlöny, 1848/139, 1.
22. O.Lt. OHB. 1849: 876, 877.
23. Közlöny 1849. április 8., 74. sz.
24. O.Lt. OHB. 1849: 3160
25. O.Lt. Dembinski iratok. III. köt., 129. sz.
26. CSIFFÁRY Gergely: *A másik Lenkey*. *Új Hevesi Napló*, 2000. december, 43.
27. U. a. november, 34.
28. BONA Gábor: *Tábornok és törzstisztek a szabadságharcban 1848-49*. Zrínyi Katonai Kiadó, Budapest, 1983, 221.
29. CSIFFÁRY Gergely: *A másik Lenkey*. *Új Hevesi Napló*, 2000. december, 42-43.
30. A halotti anyakönyvi kivonat Czagányi Lászlóné, szül. Lenkey Ágnes tulajdona.
31. Családi iratok.
Csiffary Gergely: *A másik Lenkey*. *Új Hevesi Napló*, 2000. december, 43.
A Honvéd 1869. Tárcza. Lenkey Károly honvéd-huszár ezredes emlékirataiból. XI. rész, 201.